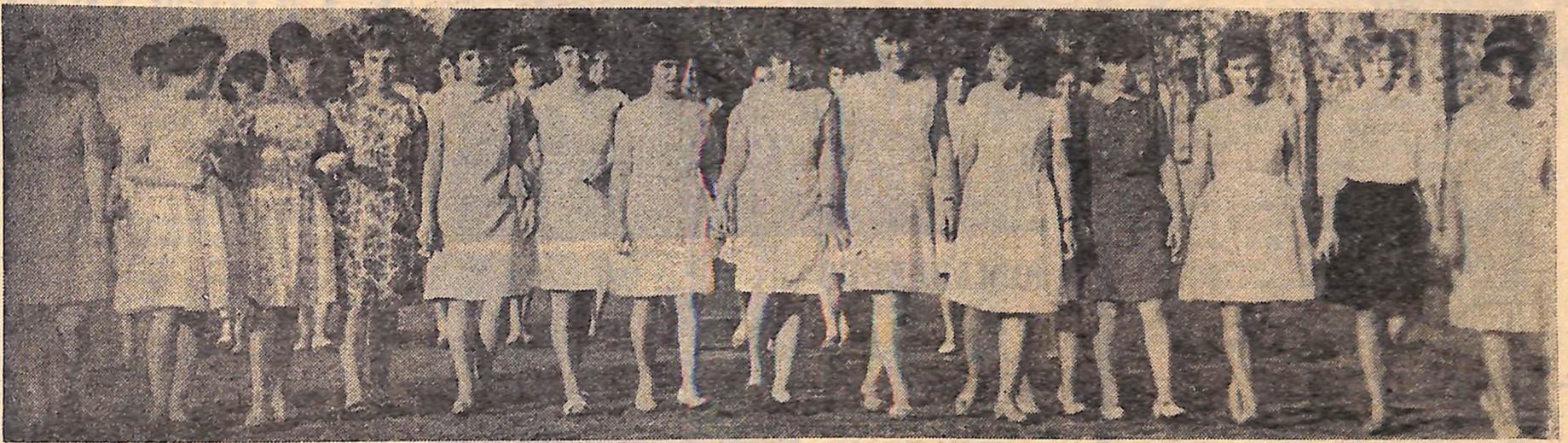

ДОБРОЇ ПУТІ, СТЕПІВЧАНКИ!

На обличчях — радісні посмішки і ледь помітний смуток... Сьогодні дівчата востаннє виїхали разом на прогулянку, а завтра роз'їдуться в різні кінці орденосної Кіровоградщини. Тут, у Бобринці залишаються світлі

лабораторії училища, вчителі. А ширю дружбу та набулі знання молоді механізатори забирають з собою. На знімку: випускники Бобринського училища механізації. Фото А. ПРОСКУРОВА.

ДІВЧАТА ПРОЩАЮТЬСЯ З МІСТОМ

На арші Бобринського училища механізації слова: «Наскаво просимо!». Вони, мабуть, написані для тих, хто в цьому році займе світлі класи і лабораторії. А для тих, хто залишає стіни учбового закладу — інше побажання: «Шасливої дороги вам, дівчата-механізатори!».

Так, в училищі — черговий випуск. 186 дівчат роз'їдуться по колгоспах і радгоспах орденосної Кіровоградщини. А всього за 23 роки тут підготовлено 9272 механізатори. З них — 847 дівчат.

Саме з цих слів і почав свою прощальну промову директор училища т. Емшян. Він радів брати приклад з таких колишніх випускників, як бригадир тракторної бригади артілі імені XX з'їзду КПРС Бобринського району, Герой Соціалістичної Праці С. О. Гончаренко.

Виступають вчителі. Вони з теплотою говорять про Поліну Скрібляк, Магду Семур, Валентину Козленко, Тамару Пересуцьку, Любова Коваль та багатьох їх ровесниць, які під час практики в колгоспах і радгоспах добились високих показників у праці.

До трибуни підходить секретар обкому комсомолу М. Гайдамака. Він поздоровляє випускниць із закінченням училища і бажає їм щастя на першому трудовому шляху. Кращим із кращих вручає Почесні грамоти обкому. Валентина Куценко, Гаїна Лісовик, Валентина Бобринець, Раїса Величак, Катерина Куланевич з гордістю одержують цю нагороду.

На випускному вечорі виступив секретар обкому КП України М. М. Лесняк.

Тетяна Бондаренко від імені всіх випускниць дякує викладачам, рідкій партії за те, що вони надали змогу і допомогли їм набути хорошу професію.

М. РИБАЧУК,
працівник Бобринської районної газети.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКСМУ

Рік видання VIII. № 101 (801). П'ЯТНИЦЯ, 25 СЕРПНЯ 1967 р. Ціна 2 коп.

ВОГОНЬ ДРУЖБИ

КАЗАНЬ. 22 серпня учасники третього фестивалю радянської і японської молоді зібрались на урочистий мітинг, присвячений закриттю фестивалю.

— Перед факелом дружби, який сім днів горів на березі Волги, — сказав глава японської делегації Сеґо Абе, — ми поклялись бути вірними солідарності молоді наших двох країн і всього світу, беззастанно боротися проти війни, за мир, демократію і соціальний прогрес. Фестиваль зближив нас, надихнув на нові зусилля в інтересах миру.

Відповідальний секретар Комітету молодіжних організацій СРСР Ольга Грекова оголосила текст спільної заяви, підписаної керівниками радян-

ської і японської молодіжних організацій. Ця заява закликає молодь двох країн кріпити дружбу, солідарність, посилити боротьбу за мир, за негайне припинення американської агресії у В'єтнамі, за ліквідацію усіх військових баз, за заборону атомної зброї, за демократію і соціальний прогрес.

У цей день на березі Волги було посаджено фруктовий сад — сад дружби радянської і японської молоді.

(ТАРС).

Під знамено перемоги

БІЛЯ ВЕРСТАТА — заготовки. Краснослав Ізраїлев оглянув одну з них і жбурнув назад. «Не той розмір, — подумав. — Знову будуть відходи». Сказав про це Віктору Бокову. Майстер вислухав робітника і відповів:

— На складі інших немає. Ріж, які привезли.

— Перевитрати ж великі.

— А ти попробуй і відходи використати.

Краснослав переглянув ескіз, креслення. Звернув увагу на деталь БС1-801. Вона теж йшла на раму сівалки і була лише трохи коротша тієї, на яку йому дали наряд. Взяв лінійку. Він не помилюся. Тепер відходів не буде.

Разом з Павлом Бадехою заду-

СІВАЛКИ... З ВІДХОДІВ

мались над тим, як обидві деталі виготовляти без перепалданк верстата.

— Потрібно зробити додаткові упори, — запропонував Бадеха. Невдовзі умільці свій задум здійснили. Скоротився час на сортування і переробку відходів.

Подібних прикладів багато. Люди бережуть кожен кілограм металу. Вони вишукують раціональні методи його розкрою, прагнуть

використати всі залишки труб, прутків, пластинок. І найкращого в цьому домоглась комсомольсько-молодіжна зміна Віктора Бокова. Тут ножен — економіст. А верстат, біля якого працює Володимир Маленко, останнім часом завантажений лише відходами.

— Ще не так давно тонни обрізків йшли в металолом, — каже комсомолець, — а тепер з них виготовляємо дрібні деталі.

В журналі майстра цілий список таких деталей. Ось одна з них. Планка рами. Десятки тисяч таких треба щороку для складання сівалок. Витрачався полосовий метал. А тепер вони виготовляються виключно з відходів.

З початку року молодіжна зміна вже заощадила понад 40 тонн металу. Його достатньо для того, щоб зробити кілька десятків сівалок.

Хороший внесок у заводську копилку. Але верстатники на цьому не зупиняються. До ювілейного свята колектив зобов'язався зеконювати ще 20 тонн матеріалів.

С. ЧЕРНЕЦЬКИЙ,
секретар комітету комсомолу ковальсько-пресового цеху заводу «Червона зірка».
м. Кіровоград.

ЧИМ ПАХНУТЬ ЯБЛУКА?

Уж, яка холодна роса! Сріблиться креспельками в споришеві зелені, ноги опікає нічною настоянкою.

Олександр і Юрій Гаєрилови вирости в Устинівці. Звичайне собі село. Хіба що тільки більше звичайного. Бігали хлопці по росах влітку і восени, але такого відчуття, як нині, не знали.

Одного дня отримали листівку з райкомом комсомолу. Олександра і Юрія запрошували зайти.

— Є, друзі, хороша справа, — звернулася до них Дарія Ілющенко. — Але перш за все, скажіть: чим пахнуть яблука?

Хлопці перезирнулися.

— Яблука? Гм-м... Здивовані брати рушили додому. А коли другого дня підійшли до кабінету Дарії Петрівни — там вже було багато їх однокласників.

Справді добру справу затіяв Устинівський райком комсомолу. Коли рвніше учні під час канікул ходили вулицями села чи бубирів повили в річці, то тепер працюють на збірні яблука.

НА ПАРАЛЕЛЯХ І МЕРИДІАНАХ

УКРАЇНА

НА «ЕКСПО-67»

сигнуті республікою за 50 років Радянської влади. (РАТАУ).

Розраховують на підтримку

МОНРЕАЛЬ. 22 серпня на Всесвітній виставці «ЕКСПО-67» проведений день Української РСР. З короткою вітальною промовою до присутніх звернувся генеральний комісар Всесвітньої виставки «ЕКСПО-67» П'єр Дюної. Потім виступила глава української делегації заступник Голови Ради Міністрів УРСР П. Т. Тронько. Він розповів про успіхи, до-

БРИССЕЛЬ. Ватажок банди пайманців, що окопалася в конголезькому місті Буваву, Жан Шрам відкинув ультиматум, пред'явлений йому урядом Конго (Кіншаса). Шрам має намір «битися до кінця» і розраховує при цьому «на підтримку ізовні».

(ТАРС).

Заворушення тривають

НЬЮ-Йорк. Третій день тривають негритянські заворушення в американському місті Нью-Хейвен (штат Коннектикут). Загальне число арештованих за три дні заворушень в Нью-Хейвені досягло 335 чоловік.

НАЛІОТИ НА ХАНОЇ

ХАНОЯ. Тривають люті нальоти американської авіації на Ханой. Американські повітряні пірати не залишилися безкарними за свої злочини. Знову відзначилися ракетні війська. Прицільним вогнем оборона

тільки за один день знищила п'ять американських літаків. Повідомляючи про цей бойовий успіх, ханойське радіо відзначило, що один з цих п'яти був 2200-м американським літаком, збитим над ДРВ.

Захоплені в полон партизани Південного В'єтнаму тримаються мужньо і стійко. Всі спроби отримати від полонених патріотів дані про партизанські загони зазнають поразки.

На знімку: катування американськими солдатами полоненого патріота Південного В'єтнаму.

Фото «Темпо» — АПН. (ТАРС).

ШЛЯХ РЕВОЛЮЦІЇ

З гвинтівкою за партію

«Для успішної побудови соціалізму необхідно було здійснити культурну революцію... Культурна революція — складний і тривалий процес. У важких умовах культурної відсталості країни, гострої нестачі кваліфікованих кадрів і коштів держава створила нову систему народної освіти, яка забезпечила загальну письменність населення, швидке піднесення науки і культури, виховання підростаючого покоління в дусі соціалізму».

(Із Тез ЦК КПРС «50 років Великої Жовтневої соціалістичної революції»).

— ЧУЛИ? Відкривають!
— Що відкривають?

— Та ж школу нову, десятирічку.
І люди поспішали, щоб побачити ту школу своїми очима.

Звичайно, сьогодні нікого не здивуєш таким повідомленням. А тоді, в 1930 році, відкриття школи в Канежі було справжнім святом, бо будівництво школи мов би підсумувало десятирічну боротьбу з неписьменністю.

В ті далекі і незабутні роки боротьба з неписьменністю була не менш важливою, ніж боротьба з бандами. Часто доводилося відкладати зошит і братися за зброю.

У Канежі комітет молоді було створено в 1921 році. Його очолював Никифоро Ткач. Наприкінці того ж 1921 року було створено перший комсомольський осередок на чолі з Яковом Гуслистим.

Значна частина населення, в тому числі і молоді, була малописьменною. І тільки закінчилася громадянська війна, створилися гуртки по ліквідації неписьменності. У Канежі такими гуртками керували комсомольські активісти — сестри Татарови, Ніколаєв, Гуслистий та інші.

Із колишніх приватних лавок комсомольці обладнали клуб, де читали лекції, виступали з бесідами активісти села і приїжджі агітатори. Там часто можна було побачити виступи художньої самодіяльності. Все більше молоді йшло до клубу і в гуртки по ліквідації неписьменності.

Колішні селянські діти, перші комсомольці Канежа сьогодні — відомі і шановні люди. Олександра Юхимович Хлопенко — генерал артилерії, Іван Федосійович Плачинко — полковник артилерії, В. Лен, М. Ніколаєв, І. Громадський, З. Ніколаєв, С. Ількевич, С. Гаїна — підполковники. Я. Гуслистий, О. Рубля та багато інших теж стали офіцерами Радянської Армії.

Не всі з них дожили до сьогоднішнього дня. Багато загинуло, борючись Вітчизну від фашистських загарбників. А ті, хто й сьогодні в строю, у праці множать славу Батьківщини. Василь Байбароша працює шофером, Ларій Ласков — іздовим у колгоспі імені Свердлова, Аврам Адоньєв — першим секретарем райкому партії в Ровенській області. Перший секретар комсомольського осередку Канежа 67-річний Яків Григорович Гуслистий і зараз бере активну участь у громадському житті.

Самійло ГАЙНА,
член ВЛКСМ з 1928 року, член КПРС з 1937 року, підполковник запасу.

ЮВІЛЕЙНОГО ЛІТА

Юні слідопити Маловисківської середньої школи № 3 сповнені враженнями піонерського літа. Воно було цікаве походами, екскурсіями, масовими прогулянками. І всюди їх супроводив вчитель О. С. Ковтун. Добрий краєзнавець, він кожну розповідь підкріплював показом живих фактів, розповіддю про них. Лише за дводенний похід піонери побували в селах Краснопліччя, Валувці, Кіровоці, в гранітному кар'єрі.

На фото (вгорі): юні слідопити знайомляться з гранітним кар'єром, внизу — через степову річку.
Фото В. ТОПЧІЯ.

СІНА РОДИНА

ХЛІБ УКРАЇНИ

В дні всенародної переджовтневої вахти трудівники сіл України прагнуть за короткі строки завершити збирання хлібів, створити запаси кормів для тваринництва, а також умови для одержання високого врожаю в наступному році. Зернові без кукурудзи в республиці зібрано за 12,5 мільйона гектарів, що становить близько 97 процентів до плану.
(РАТАУ).

ПО МІСЦАХ.

ПРО ЯК ПИСАВ ЛЕНІН

Такі походи проводить молодіжний клуб «Батьківщина», створений Каланчацьким райкомом комсомолу на Херсонщині. Його мета — пропаганда Тез ЦК КПРС «50 років Великої Жовтневої соціалістичної революції». Перший маршрут Каланчак — порт Хорли. В свій час вчені царської Росії твердили, що Таврійський степ через клімат і нестачу води завжди належатиме до найбільших.

В. І. Ленін у своїй праці «Аграрна програма соціал-демократії в першій російській революції 1905—1907 років» рішуче спростував ці помилкові висновки.

ЗЛІТ МОЛОДИХ ЕНЕРГОБУДІВНИКІВ

Сибіру, Далекого Сходу і Середньої Азії, присвячений 50-річчю Великої Жовтня, відкрився в Врательську повітовий кореспондент ТАРС. Із будівництва Білібінської атомної електростанції на далекій Чукотці, Красноярської і Нурекської ГЕС, Сахалінської ДРЕС і багатьох інших будов з'їхались в електричну столицю Сибіру молоді будівельники, щоб поділитися досвідом роботи, розповісти про підготовку до ювілею Радянської влади.

СВЯТО В БРИГАДІ ІМЕНІ В'ЄТНАМСЬКОГО ГЕРОЇНИ

Московський верстатобудівний завод «Красный пролетарий» — колективний член товариства радянсько-

в'єтнамської дружби. В травні 1963 року комсомольсько-молодіжній бригаді комуністичної праці, яку очолює В. А. Чугунов, було присвоєно ім'я в'єтнамської героїні Чан Тхі Ван. З того часу вона стала членом цієї бригади. І ось уже три роки робітники виконують змінну норму за патріотку в'єтнамського народу.

На урочистому мітингу автор В. А. Сонін передав свою роботу — скульптурний портрет Чан Тхі Ван колективу бригади.
(ТАРС).

ТОРТИ — ДО СТОЛУ КОЛГОСПНИКІВ

ТЕРНОПІЛЬ. (РАТАУ). В магазинах села Пробіжма Чортківського району з'явився багатий асортимент хлібобулочних і кондитерських виробів. Це став до ладу великий механізований хлібозавод з двома конвейерними печами та кондитерським цехом.

МОЛОДШИЙ БРАТ ДОНБАСУ

Новий вугільний район — Західний Донбас з'явився на карті України не дуже давно. Всього чотири роки тому тут пішло вугілля з першої шахти «Західнодонбаська» № 1. А тепер його видають ще дві потужні

РУСАЛЧИНІ

Вже кілька днів, як Володя Кукушкін не знає спокою. Він жадібно чекає вечора, пробує кілька разів заснути, але це йому не вдається, береться награвати якусь мелодію, але вона розсипається фальшивими звуками, а сонце, немов навмисно, повільно вигойдується в чарівному куполі неба.

Врешті він спускається до Дніпра, сідає на своє улюблене місце і починає чекати, поки Славутич поведе за дочками срібним лататтям і скибкою запашої дині місяця. Володя знає, що на воді заходять веселкові кола — це впливатимуть русалки в голубих платтях, шедро завітаних світлячками.

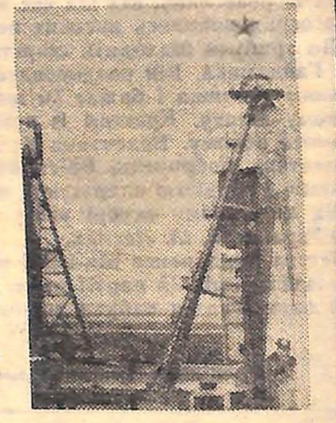
Але кола будуть холодні й повільні, а самі русалки безмовні, і Дніпро скаже: «Подаруй їм мову, синочку. Та таку, щоб переливалася гарною піснею, а кола кресали іскрами жагучого танцю».

І Володя іде крізь ніч, вбирає очима феєрверк вогнів і раптом відчуває радість, ніби хтось його розбудив і обдарував гарним співом. Він поспішає в Будинок культури, сідає за стареньке фортепіано, і пальці обережно пробують вогонь клавішів:

...Завтра знов зашумиш ти мені,
Бризнеш хвилею в ріднім краю,
З вітром будеш співати пісні
Про щасливу юність мою.
Спи, Кремгес, я твій сон бережу...

шахти — «Тернівська» і «Західнодонбаська» № 2. Поблизу діючих вугільних підприємств здійснюється у височині велетенські сталеві копрі дев'яти споруджуваних шахт. Дві з них стануть до ряду найбільших в країні. Потужність кожної становитиме 2 мільйони 400 тисяч тонн палива на рік.

На фото: перенець Західного Донбасу — шахта «Західнодонбаська» № 1. На її копрі майорить червона зірка — символ великих трудових успіхів гірників.
Фото А. ЗАПАРНИ.

ЗАПРОШУЄМО ДО РОЗМОВИ

І у вас „парадокс“?

Після кількох відряджень

Не раз доводилось бувати в колгоспі ім. Димитрова Вільшанського району. Головує тут ось вже чотирнадцять років Іван Федорович Владов — досвідчений педагог, розумний економіст. Він вмів цікаво розповісти про людей, їх внутрішній світ, прагнення, і зовсім рідко звертається до цифрових показників. Але мені хочеться розпочати ці нотатки саме з цифр: 100 тисяч і 1 мільйон. Так зросло грошові прибутки артілі за час головування Владова, а оплата праці багатьох колгоспників зараз значно перевищує середню зарплату міських робітників. В цьому господарстві приблизно двох третин усіх робіт як у рільництві, так і в тваринництві виконує молодь. Причому із 95 комсомольців п'ятдесят мають середню освіту, решта вчаться в вечірніх і заочних школах, технікумах, інститутах. Ніна Драндолуш, наприклад, пра-

цювала на різних роботах, а зараз вона — агроном, Володимира Пушкаша призначили бригадиром садо-городньої бригади, а Петро Владов, Ніна Константинова, Олена Опря значно набувають спеціальності агронома. За останні роки в Доброму збудували Будинок культури з залом на 400 місць, дитячі ясла, контору, млин, побудували середню школу.

Проте часто зустрічаємо факти, коли в багатьох колгоспах розраховують лише на сили людей старшого покоління. Ось сусідній, тернівський колгосп імені ХХ з'їзду КПРС Добровеличківського району. Головою артілі тут Анатолій Шараєвський — молодий, енергійний ватажок. З ранку допізна він ганяє мотоциклом по колгоспних нивах, турбуючись про громадський достаток. Яюсь в степу і зустрівся я з ним.

— Біда, — мовив він

стомлено. — Робочих рук не вистачає. Молоді кінчає школу — і в місто.

— А що ж робиться в колгоспі, щоб хлопці і дівчата залишалися в селі? — запитує Шараєвський.

Голова здивувався: — Зайдіть в будинки колгоспників — в кожному достаток. А молоді стає все менше і менше... Парадокс.

Справді, на перший погляд виходить парадокс: колгоспники заробляли по 20—30 карбованців щомісяця — і молоді працювали в селі, тепер оплата праці збільшилась у чотири рази, а то й п'ять разів, а багато хлопців і дівчат виїжджає у міста. І причиною тут, мабуть, вже не економічні умови. Навіть ті, хто народився незадовго до війни, добре пам'ятають роки, коли в селі хлопці і дівчата залишали школи, не закінчивши й семирічки. З таким багажем знань знайти своє місце, утвердитись у місті було важко. І вони вступали до колгоспу. Зовсім інша справа тепер: більшість сільських юнаків і юнок закінчують десятирічку. Коло їх інтересів виходить далеко за околиці села, звичка постійно збагачувати себе знаннями — стає рисою характеру. Ось тут і виникає у молоді почуття незадоволення: справжнього вогнища культури в Терновому

немає, гуртки художньої самодіяльності не працюють, та й благоустроєм села мало хто займається. Можливо, саме тому й виїжджають після закінчення школи з села — хто продовжувати навчання, хто в пошуках свого місця в житті.

Особливо зростають симпатії сільських юнаків і дівчат до міста зараз, коли на заводах і підприємствах робітники переходять на п'ятиденний робочий тиждень з двома вихідними днями. Яка ж перевага повинна бути в селі, щоб утримати молоді у рідному колгоспі? Адже не секрет, що працівникам ферм в окремих колгоспах доводиться трудитись по 10—12 годин щоденно. Таке ж становище було кілька років тому і в колгоспі «Правда» Знам'янського району. Спеціалісти цього господарства проаналізували, що при правильній організації праці, механізації ферм і доярки зможуть працювати у дві зміни. Зараз робочий день працівників ферм анітрохи не довший, ніж у робітників. Доярки вже третій рік працюють у дві зміни і обслуговують не по 14—16 корів, а по 50. В колгоспі минули ті часи, коли молоді ледь не силком доводилось тягнути на ферму. Тепер самі йдуть. Навіть з міст приїждять і стають тва-

ринниками. Працювала в місті і Люда Площ, а коли довідалась про двозмінну роботу на фермі, повернулася у село. Зараз трудиться дояркою. І не скаржиться після закінчення школи з села — хто продовжувати навчання, хто в пошуках свого місця в житті.

Держання перетворень у Дмитрівці теж народилось не відразу, але керівники артілі, парторганізація вчасно відчули подих свіжого вітру. Розуміли, що справа не тільки в заробітку, а і в тому, як повніться її духовний світ, в яких обставинах живе.

Де пам'ятають цю істину, там не скаржаться на нехватку молодих рук. В селі Комишуватому Новоукраїнського району, наприклад, молоді колгоспники живуть в типових багатокімнатних будинках, в яких є і газ, і парове опалення, а на вулицях — клумби, квітники, тротуари... Увечері хлопці і дівчата посилюють до світлого й пресного Паладу культури, де і співають, і танцюють, і читати можуть показати свій хист. Тягнуться вони до знань, до світла, як проліски до сонця. І розкидають в рідному колгоспі, і назавжди залишаються в ньому.

І ще на одну, здається, важливу деталь хотілось би звернути увагу. Ми часто

говоримо і пишемо про моральне заохочення молодих хліборобів. Але іноді неправильно використовуємо заохочення і шкодимо загальній справі. Наведу приклад:

Протягом кількох днів мені довелося побувати у відрядженні в одному з колгоспів Онуфріївського району. В господарстві три бригади, землі яких по своїй якості зовсім різні. Розмовляю з агрономом артілі:

— Які зобов'язання кожної з бригад по вирощуванню кукурудзи?

— 35 центнерів з гектара.

— У всіх бригадах однакові?

— Так.

Ось і виходить, що одна бригада стане переможцем завдяки природній щедроті землі, а інша буде вважатись відстаючою, хоч праці і знань вкладено більше. Таке змагання, безумовно, не дасть позитивного результату, молоді колгоспники збайдужіють до нього, і, природно, не зрозуміють високого почливання хлібороба-творця.

...В цих нотатках хотілось висловити деякі думки з приводу так званих «парадоксів зростання».

Цікаво, яка думка тих, хто, як і Анатолій Шараєвський, скаржиться на нехватку молодих робочих рук? І вони говорять: «Парадокс»? В. ПЕТРЕНКО.

КОЛА

Спочатку мелодія тупцюється на місці, а потім гарячими руками розриває холодне коло, дніпровською хвилею хлюпає в серце. Володя чує, як пісню оплюють дівочі голоси і повільно виводять на вершину. Він оглядається і з подивом помічає біля себе дніпровських русалок. Тільки ні. Це ж учасники дитячого сектора міськбудинку культури Вала Маховська, Люда Тихоненко, Вала Зачишчирева...

— Палоньку ти мій! — вигукує наступного вечора Славутич. — Та ти ж зовсім зачарував моїх дніпрянок. Сьогодні їх ще більше прийде до тебе.

«Дніпрянка», «Дніпряночка». «Яку гарну назву придумав старий. Якби вдалось організувати вокально-танцювальний ансамбль!» — думає Володя. Він сідає за стіл, бере чистий аркуш паперу і на ньому оживає майбутня сцена. Ось тут будуть стояти верби, а тут протікатиме річка, а в траві жевратимуть ромашки. Він кличе художника...

А дівчата стають півколом. Спочатку від веснянки дихає холодком, а потім приходить невимушеність, і сцена починає оживати.

«Але ж костюми... Як передати відчуття без відповідного одягу? Де його дістати, коли ми — всього-на-всього дитячий сектор художньої самодіяльності? Треба спочатку завоювати любов і авторитет, а потім уже думати про костюми», — народжується висновок.

Перші виступи приносять успіх серед мешканців міста, ансамбль запрошують в Дніпропетровську телестудію. У цікавого ансамбля з'являються свої

шефи, вони допомагають придбати костюми, забезпечують транспортом.

— Дівчатам потрібний загальний музичний розвиток, — каже Володя старості Валі Сидисенко. — Я думаю запросити викладачів з музшколи, працівників Будинку культури, аби прочитали для вас ряд цікавих лекцій.

Якось під час перебування в Кремлі делегації французької молоді у Кукушкіна виникла ідея здійснити постановку танцю «Дівчина із Парижа». Він уважно приглядається до дівчат, проводить пробні репетиції, аби відібрати потрібних кандидатур. І ось починається генеральна репетиція.

Сіра, безлюдна вулиця вечірнього Парижа. Десь чути легку музику. Стоять у вітринах манекени. Йде тротуаром бідна дівчина-швея. Її сумна пісня говорить про тяжке, злиденне життя, про те, що її шитво нікому не потрібне.

Як же дивується парижанка, коли виявляє, що манекени одягнені у вбрання, пошите її молодими руками! Змінюється ритм пісні, і дівчина, дочекавшись коханого, йде набережною Сени...

Володя Кукушкін більше всього дбає про народний, національний колорит ансамблю.

... Прошло кілька років, а Володя Кукушкін не знає спокою. Він жадібно чекає вечора. Знову спускається до Дніпра, сідає на своє улюблене місце, виглядає русалок, доки вони повечеряють. Ось вони з'являються в голубих платтях, шаленіють на воді веселкові кола, здіймається над простором пісня про рідний Кремль, Дніпро вдаряє хлюпає хвилями. А там, на сцені, чарують людей шістнадцять звичайних дівчат і зачинається від оплесків зал.

М. СОЛОДЧЕНКО,
власкор «Молодого комунара»
м. Кремес.

АЛІАНС З КРАЇНИ МУЖНОСТІ

Ю. МОТОРНИЙ

(Продовження. Початок в газетах за 16, 21, 23, 26 липня та 9, 11, 13, 16 і 18 серпня).

При виконанні завдання підпільного райкому комсомолу потрапила до рук ворога й Надя Галаницька. Шість днів і ночей її мучили, добираючи даних про інших підпільників. Вона не сказала ні слова. Німці розстріляли не тільки Надю, а й її матір та трьох братів і спалили їх будинок.

Після арешту п'ятьох підпільників в квартирі Одарки Захарівни німці схопили й її саму. Бабуся Каті Дяченко вела себе на допитах не гірше молодих підпільників. Вона мужньо витримала

Комітету ЛКСМ України за славні бойові діла. Чи ще потрібне жовтє-небудь красномовніше свідчення?

«КЛОПЧУ ПРО ПРИСВОЄННЯ ЗВАННЯ ГЕРОЯ»

19 лютого 1943 року Тимофій Амаросійович Строкач, начальник Українського штабу партизанського руху, підписав «Нагородний лист». У ньому говорилося: «Балицький до війни був помічником секретаря Чернігівського обкому партії. У партизанському загоні Балицький виявив свої організаторські і вольові якості, був прикладом самовідданості, сміливості і героїзму для бійців. В грудні 1941 року тов. Балицький з двома бійцями перебрав охорону трьох складів з боєприпасами і зброєю за чотири кілометри від станції Мена і висадив у повітря ці склади. Згодом він знищив двадцятичотириохметровий міст, обеззброївши тринадцять поліцейських. Особисто Балицький відбив у поліцаїв села Тур'є станковий кулемет «Максим», а в селі Саметуги Холмського району взяв у полон двох карателів з ручним кулеметом.

Бійці Романов і Полі-

рів і затримано рух поїзда на цих ділянках на вісім днів.

1. 6-го червня 1942 року між станціями Злинка — Закопиття група Балицького замінувала залізницю. На мінах був підірваний ешелон противника в складі 44-х цистерн з авіаційним бензином, знищений також вагон з охороною, в якому було 16 німецьких солдатів.

2. 22-го серпня між Військовим городком і станцією Закопиття пущений під укіс ешелон з живою силою і боєприпасами. Знищено близько двохсот солдатів і офіцерів і сім вагонів.

3. 23-го серпня між Військовим городком і виселком Красний улогов на Брянській залізниці пущений під укіс ешелон з будівельними матеріалами.

4. 27-го серпня під станцією Закопиття пущений під укіс ешелон з середнім і старшим складом німецьких льотних і танкових частин. Поїзд йшов у напрямку Брянська. Вбито понад дві сотні солдатів і офіцерів, багато поранено. Вбито одного генерала й одного полковника.

5. 12-го вересня в районі Чернігова пущений під укіс ешелон з військом і боєприпасами. Вбито і поранено близько двохсот солдатів і офіцерів.

6. 13-го вересня біля станції Зяблівка в районі Бахмача пущений під укіс ешелон з вугіллям і паливом.

7. 17-го вересня між станціями Добруш і Косою Брянської залізниці пущений під укіс ешелон з військово-будівельними матеріалами.

(Далі буде).

«Найкращий комсомольський організації партизанського загону від ЦК ЛКСМУ» — прапор з таким написом одержала комсомолка командувала Г. В. Балицький.

дикі знущання, але воно не взнав нічого. Бачачи, що з цієї людини нічого не візьмеш, німці розстріляли її на двадцятий день після арешту.

Так загинули герої Холмського підпілля. Та земля чернігівська дала на їх місце сотні тисяч борців проти ненависного ворога...

Комсомольська організація Чернігівського р'єднання на третьому році війни нараховувала кілька сот чоловік. Одні з них пішли партизанити вже перебуваючи в рядах ВЛКСМ, інші вступили до лав комсомолу там, у таборі, в перерві між боями. Але всі громами ворога однаково мужньо і вміло. Сказано це не для красного словця. Погляньте на вміщене тут фото. Зроблене воно в загоні імені Сталіна в 1943 році, коли комсомольська організація загону одержала прапор Центрального

шук, повернувшись у загін, сказали партизанам: «Якщо Балицький накаже нам стрибнути в палаючий танк, ми неодмінно це зробимо. Так, напевне, вчинить кожен, хто хоча б раз побував у бою з ним поруч».

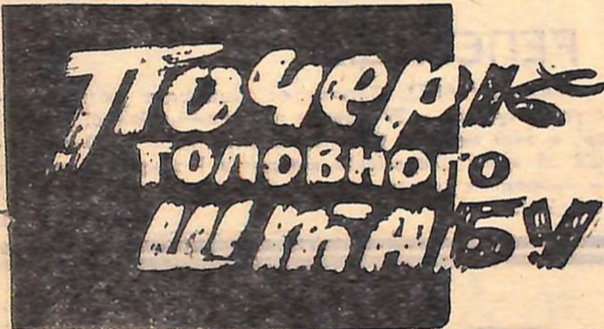
Це було початком зародження великого авторитету товариша Балицького, який зумів не лише особисто громити ворога, а й вдихнути товаришам сильну волю і презирство до ворога. За його ініціативою в загоні була створена група підричників. Командиром призначений Балицький, який був винятково сміливою людиною, готовою вмерти заради нашої перемоги.

Група пустила під укіс в 1942 році 11 військових ешелонів в районах залізниць Чернігова, Бахмача, Брянська. Під час цих катастроф було знищено 12 паровозів, 125 пасажирських і товарних вагонів, півтори тисячі солдатів та офіце-

Григорій Васильович Балицький. Фото 1943 року.

АНТИКОМУНІЗМ БЕЗ МАСКИ

На що і куди конкретно йдуть ці долари? Ними оплачується вся пропаганда: ська машина ідеологічних диверсантів, згрупованих в чотирі основних служби: преси і публікації, кіно, радіомовлення, телебачення.

Служба преси і публікації ЮСІА видає виданням друкованого та ілюстративного матеріалу, який поширюється по світу. Її видання — журнали «Америка» російською і польською мовами, «Аль Хайат фі Америка» арабською мовою і «Проблеми комунізму» англійською та іспанською мовами готуються до друку безпосередньо у Вашингтоні. Ці дорогі, яскраво оформлені журнали продаються значно нижче собівартості. Так, наприклад, випуск кожного екземпляра журналу «Америка» на російській мові обходиться ЮСІА (за даними 1960 року) в 1 долар 40 центів, тоді як продажна ціна його — 55 центів.

Особливу любов американські пропагандисти виявляють до брошур з політичними карикатурами. Такі брошури пацками завозяться, наприклад, у звичайні продовольчі магазини, де кожний бажачий може взяти їх безплатно.

Американські спеціалісти «психологічної війни» не перестають підкреслювати велику «ефективність» кінопропаганди до масового глядача. «...Радіо і кінофільми особливо успішно використовуються в тих випадках, коли необхідно звернутися до менш освіченої частини масової аудиторії», — пише у своїй книзі «Війна і розум людей» Ф. Данн. За офіційними даними, з 1942 по 1962 рік американською інформаційною службою було відібрано для показу за рубежем більше 50 тисяч кілосюжетів, у тому числі багато немов би документальних і хронікальних фільмів, які насправді є пропагандистськими фальшивками.

Влітку 1965 року всю західну пресу обійшов скандальний випадок з однією із злочинних груп ЮСІА. Ця група знімала немов би «реалістичний» фільм про успіхи армії підданов'єтнамських маріонеток і Патріотами Пленденного В'єтнаму. Автори фільму заперили, що всі зйомки — натуральні і тому абсолютно достовірні. Фільм був уже широко розрекламований, коли з'ясувалося, що насправді він знімався з участю... підставних акторів! На екрані вони хоробро атакували джунглі, в яких не було жодного противника, на всю потужність «воювала» протехніка.

Любимою темою фільмів, які випускає Інформаційне агентство 52 мовами, є «мета міжнародного комунізму», «американська допомога країнам, які мають в цьому потребу», «спокритивна якість американського способу життя» і т. д.

До служби кіно тісно приналежить і служба телебачення ЮСІА. Вона щорічно направила, підготувала і відіслала за рубіж сотні пропагандистських телефільмів і спеціальних телевізійних програм для демонстрування по місцевій телевізійній сітці.

Правда, поки що можливості телебачення обмежені. Телевізорів є далеко не в кожному будинку. І туди, де їх мало чи зовсім немає, Інформаційне агентство США шле додаткову кількість друкованої, радіо-і кінопропаганди. Цілком закономірно, що свої пропагандистські книги, журнали, кінофільми і телепрограми Інформаційному агентству вдається поширювати не скрізь. Перш за все для них закрито шлях в Радянський Союз і соціалістичні країни. В таких умовах у стратегії «психологічної війни» залишається лише один спосіб для проникнення через наш кордон — радіо.

«Радіо», — пишуть в своєму «Підручнику пропаганди» Л. Хартер і Д. Салліван, — можна порівняти з нахабним агентом по збуту товарів, який прагне просунути ногу в двері, щоб її не закрили».

Роль такого «нахабного агента» в системі Інформаційного агентства США виконує «Голос Америки» — один з головних Інструментів підривної радіопропаганди, звернений в першу чергу проти Радянського Союзу, табору миру і соціалізму. Та про це — в наступний раз.

С. ГОЛЯКОВ.

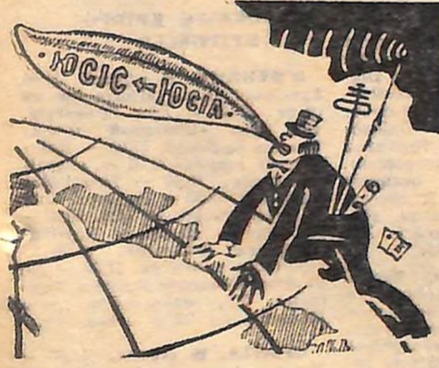
У Сполучених Штатах вийшла книга з прензійною назвою: «Правда — наша зброя».

П автор, колишній заступник державного секретаря Едвард Барріетт, крім усього іншого, описує таку ситуацію. Уявимо собі, говорить він, що в одній з країн західного світу складається невигідне для Сполучених Штатів політичне становище. На якій дії в такому випадку піде американський уряд і пропагандистський апарат? Яких заходів вони вживуть?

Спершу, відповідає Барріетт, вони тихо запропонують місцевому уряду навести порядок у себе дома, погрожуючи відмовою в американській допомозі. Але це буде зроблено в суворій таємниці. Уряд будуть представляти послуги радників для армії і технічних департаментів, і почнеться спільна справа «кваліфікованій переконання». Звичайно, створиться керівний комітет. Співробітничати з комітетом будуть і «радники» з Інформаційного агентства США (ЮСІА). Країну наводять релігійні брошури і плакати, які викривають пороки комунізму і звеличують спільні дії вільних народів. На екранах п'януть спеціальні фільми, що розповідають про те, які «страхотти» відбуваються в державах, захоплених комуністами. «Голос Америки» стане ще голоснішим...

Це досить живописний виклад «захисних» заходів Інформаційного агентства США для наочне уявлення про те, до чого спрямована діяльність головного штабу державного пропагандистського апарату США.

ЮСІА, цей першочерговий стратегічний центр «психологічної війни» займає шестиповерхове приміщення в центрі Вашингтону,

недалеко від Білого дому. Воно було створено в серпні 1953 року спеціальним рішенням конгресу і стало синонімом брехні та ідеологічних диверсій.

Безшумні двері шестиповерхового приміщення на Пенсильванія-Авеню кожного ранку пропускають більше 3 тисяч працівників центрального апарату ЮСІА. Однак, штат агентства значно більший. Основна маса співробітників працює за межами США. В 105 країнах є сьогодні відділення ЮСІА. І називаються вони ЮСІС («Юнайтед Стейтс Інформейшн сервіс»). Близько 7 тисяч їх співробітників вербуються, як правило, на місці, і послуги їх швидко оплачуються.

Головний штаб «психологічної війни» ніколи не почував себе обмеженим в коштах. Бюджет агентства постійно збільшується. В 1963—1964 фінансовому році він становив 140 мільйонів доларів, а в 1964—65 році — уже 154 мільйони.

